

UZASADNIENIE

Zaskarżonym pkt. 3 postanowienia z dnia 10 lutego 2014 r. Sąd Rejonowy w Skierniewicach, IV Wydział Pracy w sprawie z powództwa B. G. przeciwko Kwociarskiemu Zakładowi (...) w N. o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy, zasądził od powódki na rzecz pełnomocnika pozwanego kwotę 450 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu podniesiono, iż postanowieniem z dnia 30 grudnia 2013 r. Sąd umorzył postępowanie w sprawie wobec cofnięcia pozwu ze zrzeczeniem się roszczenia. Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł pełnomocnik pozwanego wskazując na brak zawiadomienia go o cofnięciu powództwa. Ponadto pełnomocnik pozwanego wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa adwokackiego. W związku z powyższym Sąd Rejonowy na podstawie art. 395 §2 kpc wskazane postanowienie uchylił, umorzył postępowanie w sprawie i uwzględniając wniosek pełnomocnika pozwanego złożony zgodnie z treścią art. 203 § 3 kpc w pkt. 3 postanowienia orzekł o kosztach zastępstwa procesowego. Wysokość wynagrodzenia adwokackiego określono na podstawie § 6 ust. 3 i § 12 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. 2013 r. poz. 461 ze zm.), na 75 % stawki minimalnej tj. kwotę 450 zł.

Zażalenie na powyższe rozstrzygnięcie w przedmiocie zasądzonych kosztów zastępstwa procesowego ponad kwotę 60 zł wniosła powódka.

Zaskarżonemu postanowieniu zarzuciła naruszenie:

1. art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z § 12 ust. 1 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu - poprzez zastosowanie tego przepisu i zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 450 zł w sprawie o przywrócenie do pracy i łączne dochodzenie wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy;
2. art. 98 § 3 k.p.c. w zw. § 12 ust. 1 pkt. 1 wskazanego rozporządzenia - poprzez niewłaściwą wykładnię prowadzącą do konkluzji, iż zakres dyspozycji tego przepisu nie obejmuje wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy żądanego łącznie z roszczeniem o przywrócenie do pracy.

Wskazując na powyższe, skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 60 zł i zwrot kosztów postępowania zażaleniowego.

W odpowiedzi na powyższe pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie zażalenia, jako wniesionego bezpodstawnie oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

W postępowaniu procesowym sąd orzeka o zwrocie kosztów w każdym orzeczeniu kończącym sprawę według jednej z następujących zasad: odpowiedzialności za wynik procesu, stosunkowego rozdzielenia kosztów, wzajemnego zniesienia kosztów, słuszności i zawinienia.

Art. 98 § 1 k.p.c. stanowi, iż strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (art. 98 § 3 k.p.c.).

W myśl § 12 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. 2013 r. poz. 461 ze zm.):

1. stawki minimalne wynoszą za prowadzenie spraw z zakresu prawa pracy o:

1) nawiązanie umowy o pracę, uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne, przywrócenie do pracy lub ustalenie sposobu ustania stosunku pracy - 60 zł;

2) wynagrodzenie za pracę lub odszkodowanie inne niż wymienione w pkt 4 - 75% stawki obliczonej na podstawie § 6 od wartości wynagrodzenia lub odszkodowania będącego przedmiotem sprawy;

Zgodnie zaś z § 6 pkt. 3 w zakresie roszczeń o wartości przedmiotu sprawy od 1500 zł do 5000 stawki minimalne wynoszą 600 zł.

Zdaniem Sądu Okręgowego, wbrew twierdzeniom skarżącej brak podstaw do uznania, iż podstawę obliczenia opłaty z tytułu zastępstwa procesowego strony w sprawie o przywrócenie do pracy i łącznie z nim dochodzone wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy stanowić winna stawka minimalna określona w § 12 ust. 1 pkt 1 powołanego rozporządzenia.

Istotnie, co podnosi skarżąca na stanowisku takim stanął Sąd Najwyższy zarówno w wyroku z dnia 25.10 2007 r. w sprawie II BP 11/07 oraz w postanowieniu z dnia 12 maja 2011 r. w sprawie I PZ 8/11. Niemniej jednak w świetle najnowszego orzecznictwa Sądu Najwyższego ustalenie stawki minimalnej za prowadzenie sprawy dotyczącej roszczenia o wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy (art. 47 KP) powinno zostać dokonane na podstawie § 11 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.), niezależnie od ustalenia na podstawie § 11 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia stawki minimalnej za prowadzenie sprawy o przywrócenie pracownika do pracy (art. 45 KP). (porównaj postanowienie SN z dnia 14 listopada 2012 r. I PZ 22/12 opubl Legalis).

W uzasadnieniu powyższego orzeczenia podniesiono, iż z literalnego brzmienia powołanych przepisów wynika, że stawka minimalna za prowadzenie sprawy o wynagrodzenie za pracę lub odszkodowanie jest czym innym niż za prowadzenie sprawy o przywrócenie do pracy. Skoro wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy ma charakter świadczenia odszkodowawczego (zob. uzasadnienie uchwały SN 7 sędziów z dnia 18 czerwca 2009 r., I PZP 2/09, OSNP 2010/1-2/1), to ustalenie stawki minimalnej za prowadzenie sprawy dotyczącej tego roszczenia powinno zostać dokonane na podstawie § 11 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia, niezależnie od ustalenia stawki minimalnej za prowadzenie sprawy o przywrócenie pracownika do pracy. Do takiego samego wniosku prowadziłyby też uznanie tego wynagrodzenia za szczególne wynagrodzenie za pracę (jak uznał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 stycznia 2010 r., II PK 164/09).

Dalsze argumenty za powyższym stanowiskiem wynikają z charakteru roszczenia o rozważane wynagrodzenie, które jest roszczeniem samodzielnym i odrębnym od roszczenia o przywrócenie do pracy (tak Sąd Najwyższy np. w wyroku z 25 maja 2010 r., I PK 213/09). Podstawę prawną i przesłanki roszczenia o przywrócenie do pracy określa art. 45 KP. Natomiast warunki uwzględnienia żądania pracownika zapłaty przez pracodawcę wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy zostały określone odrębnie w art. 47 KP. Sprowadzają się one do podjęcia przez pracownika pracy w wyniku przywrócenia do pracy. Sąd nie może więc zasądzić tego wynagrodzenia bez zgłoszenia żądania jego zapłaty w powództwie. Sąd Najwyższy dodał też, że co oczywiste, z powództwem o zapłatę tego wynagrodzenia pracownik może wystąpić w osobnym procesie, jakkolwiek art. 47 KP nie wyłącza jednoczesnego dochodzenia roszczeń o przywrócenie do pracy i wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy i jego warunkowego zasądzenia przed podjęciem pracy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 lipca 1976 r., I PRN 44/76, OSNCP 1977, nr 1, poz. 17; cyt. wyżej wyrok Sądu Najwyższego z 25 maja 2010 r., I PK 213/09 i wyrok Sądu Najwyższego z 10 sierpnia 2010 r., I

PK 17/10). W rezultacie także powyższe uwagi, dotyczące odrębności i niezależności roszczeń o przywrócenie do pracy i o wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy potwierdzają sformułowaną na wstępie tezę, że ustalenie stawki minimalnej za prowadzenie sprawy dotyczącej roszczenia o wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy (art. 47 KP) powinno zostać dokonane na podstawie § 11 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia, niezależnie od ustalenia na podstawie § 11 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia stawki minimalnej za prowadzenie sprawy o przywrócenie pracownika do pracy (art. 45 KP).

Z powyższym stwierdzeniem w pełni zgadza się też Sąd Okręgowy.

Wskazane wnioski znajdują analogicznie zastosowanie co do stawki należnej adwokatom za prowadzenie sprawy dotyczącej wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy dochodzonego łącznie z roszczeniem o przywrócenie do pracy. Wobec powyższego zastosowanie w sprawie § 6 ust. 3 oraz § 12 ust. 1 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. 2013 r. poz. 461 ze zm.), było prawidłowe.

Z tych też względów brak było podstaw do uwzględnienia argumentacji skarżącej i zmiany zaskarżonego orzeczenia w części obciążającej ją kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej ponad kwotę 60 zł.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

O zwrocie kosztów postępowania zażaleniowego orzeczono na podstawie art. 98 kpc w zw. z § 13 ust. 2 pkt. 1 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. 2013 r. poz. 461 ze zm.)

Przewodnicząca: Sędziowie:

Z/ Odpis postanowienia wraz z uzasadnieniem doręczyć powódce oraz pełnomocnikowi pozwanego.